

T O M Á Š K R A F K A

HELLS BLOOD

VAMPYRISMUS

ALFA SAVCI

VAMPYRISMUS

TOMÁŠ KRAFKA

Část první

Punk, rap, bolest a orgasmus

Nepovedu zbytečně dlouhý kecy o tom, kdo jsem. Na začátek bude stačit, že je mi třicet tři let a jsem chlap. Ramena mám široký a hrudník taky. Vážím skoro sto kilo a bez zhruba deseti čísel měřím dva metry. Rostou mi tmavý vlasy a na svět se dívám temnejma očima. Moje duše je plná tesknoty a v hlavě chovám spoustu myšlenek. Vše ostatní o mně se dozvíš, až to bude mít smysl. A něco se možná nedozvíš nikdy, ale tím se teď nedej odradit.

Tenhle příběh vyprávím, jako bysme spolu seděli v hospodě. Nemíním ztrácet čas, takže do toho rovnou skočíme. Všechno začalo po tom, co už mě život hodně sral. V práci jsem skončil a byl jsem díky tomu o něco šťastnější. Přestal jsem řešit, co ode mě společnost očekává, co musím dělat, nebo bych dělat měl. Moje duše našla zase ten punk, se kterým jsem kdysi strávil tolik let.

Celkově bych mohl říct, že jsem začal mít v píči a byl rozhodnutej dělat už jenom to, co sám chci a co mě baví.

Kdybych měl ale mluvit jenom o tom, málokoho bych asi zajímal. Naštěstí mám co říct i o něčem jiném. O něčem, co rozhodně nepotká každého. A proto si zase zkus představit, že jsme spolu u piva a ty posloucháš obskurní historku, co se mi přihodila jednoho čtvrtka v měsíci září, kdy ještě pořád doznávaly prázdninový vedra.

Byl to asi třetí den, kdy jsem byl na volný noze. A přestože jsem měl v píči, musel jsem vymyslet, co dělat, abych neskončil jako bezdomovec. Inspirace jsem vždycky nejvíc načerpal v noci a sám. Teď to možná nezní tak podstatně, ale podstatný je to zásadně. Každopádně den jsem proválek u Generation Kill, kde jsem sledoval svědectví o netečnosti amerických marínů vůči civilním obětem během invaze do Iráku. A taky jsem hrál WoWko na hardcore serveru nebo obdivoval uměleckou tvorbu herečky Lacy Donovan. Až když se setmělo, vyrazil jsem ven.

Prošel jsem přes Malšovice v Hradci Králové a došel na okraj městské lesů. Šel jsem po trase, kterou se dá dojít až k lesnímu hřbitovu. Minul jsem jízdnímu a Zděnou boudu, na kterou mám vzpomínky ještě před přestavbou, kdy se tam občas dělaly punkový koncerty a smrdělo to tam hnilobou. Teď je to takový sterilní místo pro svatby a jiné píčoviny a já už tam nikdy nepáchnu. Celkově mě tak nějak sere, co se s touhle částí světa stalo. Přes den je to tu samej klingon v elastákách – buď na kole nebo bruslích. Všichni mi připadají jak čůráci a moje mlhavé vzpomínky na těch pár dědků-houbařů, co tu člověk potkal kdysi, jsou vážně jen vzpomínky.

Ale v noci je tu prázdno, a to je ten čas, kdy moje paměť ožívá a mysl se bystří. Zrovna jako toho čtvrtčního

večera, kdy jsem v klidu a míru kráčet tmou a tichem. Dostal jsem přitom nápad na napsání nějakých článků pro kulturní weby Zhýralec, Underground history a Smrad & Rock. A zrovna, když jsem nabyl pocitu spokojenosti a chystal se vrátit pod světlo uličních lamp, tak jsem si všiml zatraceně divný věci.

Na začátku lesa stojí altán, kterej pamatuju snad od šesti let. Když jsem byl na prvním stupni základky, našli v něm mrtvou holku. Tenkrát se říkalo, že se předávkovala a ve mně to zanechalo vzpomínku, která tomu místu v mém vnímání dávala tak nějak jinej rozměr. A teď v černý noci tam svítilo světlo – nejspíš od svíčky. Toho světla bylo málo, ale když jsem ho chvíli pozoroval, všiml jsem si dvou siluet. Zvědavost se ve mně mísila se strachem i vzrušením. Otočil jsem se a vracel se ke Zděný boudě. Jenže pak mi to nedalo. Řekl jsem si, že nejsem sračka a vrátil se k altánu.

Asi nikdy nebudu schopnej říct, jestli to bylo správný nebo špatný rozhodnutí. Zásadní ale bylo v tom nejvíc radikálním smyslu. Všechno se potom změnilo.

Chvíli jsem čuměl na ten altán a dva obrysy postav v něm. Slyšel jsem tichou mluvu a nějakou hudbu. Odhodlal jsem se vystoupit z role úchylnýho šmíráka a vydal se přímo k altánu. Obrysy postav dostaly ženský tvary. Říkal jsem si, že ty záhadný ženský vypadaj jako nějaký temný sudičky a hned jsem vůči nim pocítil sympatie. Když jsem byl ještě teenager, dělal jsem totiž stejný věci – opíjel jsem se na čerstvým vzduchu ve společnosti lidí s podobným vkusem, nebo spíš stylem. Tyhle postavy ale nepatřily nějakým pubertáčkám. O to zvláštnější, a možná teď na začátku hůř představitelný, to bylo.

Abych nepůsobil jako vrah nebo deviant, z dostatečné vzdálenosti jsem se zeptal: „To už se dneska ženský nebojej hejkala?“

Vstoupit na scénu umím i líp, ale co už. Odpověď na sebe nenechala čekat nijak zvlášť dlouho.

„Co to je za debila?“ řekla jedna druhý, a že jsem to slyšel, byl nejspíš záměr.

„Možná někdy jsem debil,“ ušklíbl jsem se, „ale ne takovej, jakej vás asi napadl.“ Ve tvářích neznámejch jsem rozpoznal jistou ostražitost a možná obavu – strach ale ne, což bylo dobře. Vytáhnul jsem z kapsy placatku a napil se. „Gin? Hendrick's.“

Ta, pro kterou jsem byl debil, pokrčila rameny a napila se. „Nepohrdnu pitím aristokratů. Co tu chceš?“ zeptala se a podala placatku kamarádce.

„Taky jsem takhle s kámošema chodil ven chlastat,“ pustil jsem se do vysvětlování. „Kecali jsme a přitom taky poslouchali všechno možný. Hardcore, rap a –“ a zmlknul jsem, protože sám sobě jsem zněl jak trapnej strejc, v čase zapomenutej pamětník, co jenom otravuje, ostatní sere a jeho kecy nikoho nezajímaj.

Jenže já neměl žádný postranní úmysly. Z mojí strany nedošlo k ničemu jinému než návalu sympatie a zájmu. Pamatuju si, že mi nad náhodou toho setkání zůstával rozum stát už tehdy, když k němu došlo. Vždyť si to představ. Toulám se tmou na kraji města a lesů. Pochlastávám, přemýšlím si. A potkám koho? Dvě sympatický a (samozřejmě) krásný kočky. Obě oháklý jako gotičky, v černým a síťovaným, výrazný malování. Doplnky z kůže a kovu... Proč v jejich věku neseděly radši někde v baru? Co dělaly tady? Řeknu, jak to vypadalo, a zatím

vynechám pravej účel jejich přítomnosti v tom altánu. Takže co dělaly?

Taky pily. A bavily se. Navíc poslouchaly hudbu. A já ji znal a líbila se mi. Díky hudbě se prolomily ledy. Já vím, že nejsem úplně nejvíc originální, ale aspoň ti říkám upřímně, jak se to stalo.

Temný sudičky. Jejich odlišnost, která se teď už nepovažuje za tolik výstřední, mě přitahovala. Vzbudily ve mně zvědavost. Jak je možný, že jsem je neviděl nikdy dřív? Baví je víc rap, nebo metal? Chutná jim víc gin, nebo víno? Dělej si ze mě jen prdel, nebo jsem je začal zajímat? Samý důležitý otázky. Ale fakt, tohle se mi nestává často, že by na mě někdo tolik zapůsobil. Nějakým zázračným řízením osudu jsem tehdy silně zatoužil po společnosti a tak triviální (a u mě hodně vzácný) věci, jako je kecání s novějma lidma.

A k tomu došlo, jak jsem zmiňoval. Pili jsme, bavili se a pouštěli si hudbu. Bones, Pouya, Ghostemane, Fat Nick, FVCK_KVLT, RNZ, Toxxx, Cole, Yzo, Čavalenky, Prago, Vec, Pertubator, B-complex, Misfits, Type O Negative, Rotten Sound, Brujeria, Dropdead, EYEHATEGOD, Toxic Holocaust, Code 13, Effigy, Sněť, Violent Reaction, Rival Mob, Suicidal Tendencies, pak ještě Die Antwoord, The Freeze, Time Of My Life, LVMEN, Bathory, N.W.A, Public Enemy, Battle Ruins, Davová Psychóza, taky Násilník, Opak Dissu, Terror Reid, Crowbar, DOOM, Icons Of Filth, Dismember, Entombed, Malevolence, Watain, Power Trip, Wolfbrigade a mrda dalších... Střídali jsme se v přehrávání po jednom songu a pili jejich víno a můj gin. Kočky se jmenovaly Alice a Anastázie, a jak jsme tak kecali, udivoval mě jejich obecněj přehled.

Já sám hlupák spíš nejsem (říká okolí, hlavně máma), i když spousta z mejch znalostí je jen povrchní. Nicméně záběr nemám nejužší, a jestli nejspíš něco nejsem, tak úplně omezenej. Ale abych teď náhodou nepůsobil jako takovej ten rádoby lepší čůrák, tak jen zmíním, že jsem si vědomej i tý primitivní části mýho já. Je to taková podivná harmonie – soužití mýho idiota s mým géniem. Každopádně zpátky k holkám, protože ty pro mě byly zrovna důležitější než filozofie.

Alice i Anastázie na mě nejdřív působily jako dvě kámošky, maximálně třicet let mladý, ale já nikdy nebyl dobrej na odhadování věku a ani jsem se jich na něj neptal. Jak jsme se ale bavili a čím víc jsem si je prohlížel, tím víc mě myšlenky vedly k tomu, že budou pravděpodobně starší. Obecně jsem za život vysledoval, že ženský mají často v hlavě pořádek dřív než majitelé kokotů. Takže klidně jim mohlo bejt málo. Ale tehdy jsem nevěděl... Navíc to jejich malování a moje chabý odhadovací schopnosti. No zkrátka jsem neměl šanci vědět, že Alici bylo v čase týhle čtvrtěční noci čtyři sta devatenáct let a Anastázii (a to nekecám) šest set šedesát šest let.

Teď udělám odbočku. Nastává totiž ta situace, kdy prozradím něco víc o sobě. A totiž to, že ženskejm jsem se vždycky docela líbil a od nějakých šestnácti let jsem se stal několikrát kořistí, která na jednu (aspoň většinou) noc posloužila k jasnýmu biologickému účelu potěšení. Mohl bych říct (a ty mi to nemusíš věřit – to seš pak ale přizdisráč), že jsem k sexu často přicházel jako slepej k houslím. Navíc jsem měl tu kliku, že ty holky, co jsem s nima šukal, nebyly žádný puritánky, co se sexuálních praktik týče – naopak. Vlastně je to logický, protože jak už

ti možná došlo, lepily se na mě čubky, co šukaly rády a hodně.

Asi bych mohl zmínit, že v mém životě se dějou zvláštní věci. Rozhodně mě nepotkává to, co běžného občana, tím jsem si kurva jistej. Stejněj případ to byl i tehdy. Jak často natrefíš na dvě hezký ženský, co nad svíčkou při kraji lesa pijou víno a (to jsem ještě nemohl vědět) čekaj zrovna na tebe (mě)? Asi moc často ne. Nicméně já jsem přesně ten typ, kterýho tohle potkává.

Jak to pokračovalo? Přes kostrbatý a primitivní začátky mě Alice a Anastázie pozvaly ve dvě ráno k sobě domů. Chtěli jsme ještě pít, bavit se, poslouchat hudbu, cokoliv. Byla s nima prdel a já se jim dokázal zalíbit. Chvilí mi dej, třeba se zalíbím i tobě. Mimochodem, víš, proč jsem mluvil o mém štěstí na sexuální partnerky? Protože nakonec mě vojela i Alice s Anastázií. Ale přísahám, že zase jsem k tomu přišel jak slepej k houslím.

Možná právě moje netečnost a to, že nejsem ten typ, co by se ženskejmlísal mezi nohy jak blbej čokl, zase jednou způsobily, že jsem mezi těma nohama skončil. Hele a popravdě – sex mám rád, porno mám rád, jsem spíš člověk otevřenej. Dojde i na bližší popisy, ale ne z týhle čtvrtěční noci, respektive pátečního počátku dne. Stalo se totiž něco, co se mi nikdy nepříhodilo. A to zaslouží pár následujících vět.

Když byla Alice na mně a Anastázie mě líbala na krku, něco si řekly. Nepoznal jsem řeč, jakou to bylo, ale evokovalo mi to některej z mrtvejch jazyků dávnověku. Každopádně se mi zjezily chlupy na předloktí a vyskočila mi husí kůže. Pak se mi obě zakously do krčních tepen a mně došlo, že tentokrát jsem se stal kořistí dvou upírek.

Nekecám. Přesně takhle blbě a jednoduše se to odehrálo. Asi bych to i popsal líp, ale vlastně je to jedno. Prostě se to stalo. A můj život se tím okamžikem změnil od základu – můj život začal úplně novou etapu a vlastně by se dalo říct, že ten starej skončil a novej se zrodil. Na jeho začátku byla bolest a orgasmus.

Dodnes nevím, jestli jsem o tohle stál. Ale nikdy jsem nelitoval, že jsem se do toho altánu u lesního hřbitova vrátil.

Část druhá

Krvavý začátky

Za života (toho dosavadního, dokud jsem nebyl upírem) jsem se účastnil mnoha zvrhlostí. Asi proto mi nepřišlo divný snídat o půl druhý odpoledne tatarák s dvěma nahejma holkama, který byly několik století starý upírky. Navíc jsem byl pořád nalitej a ještě jsem nevstřebal, co se mi stalo. Vlastně jsme se všichni tři chovali nenuceně, jako by se ani nic zvláštního nestalo. Obě holky byly v chování suverénní a já se v jejich přítomnosti cejtíl dobře.

Po tataráku jsme zase šukali – tentokrát mně to přišlo víc romantický a něžný a tak nějak čistě lidský a krásný, což mi zpětně zní zvláštně vzhledem k tomu, že jsme byli tři upíři. Holky pak usnuly a já šel do koupelny. Dlouho jsem chcal a dlouho se sprchoval. Pak jsem si vyčistil zuby srandovním kartáčkem z edice Mrtvá nevěsta Tima Burtona. Opakovaně jsem si v zrcadle prohlížel vlastní krk a zuby. Otisky na tepnách skoro nešlo vidět a moje špičáky vypadaly absolutně normálně. Říkal jsem si, jestli se náhodou neprohloubila některá z mejch psychickejch poruch, který jsem vždy řešil spíš sám, ale o jejichž přítomnosti nemohlo bejt pochyb. Ale ne, neblouznil jsem. Fakt se to všechno stalo.

Lehnul jsem si na kraj postele a ztěžka vydechnul. Uvědomil jsem si, že naposledy jsem pil gin po tom, co jsem byl poprvé ošukán sehranou dvojicí upírek. Přišlo mi zvláštní, že vůbec nemám žízeň – většinou jsem po večírku pil jako žíznivej vůl, ale ne teď. Změn v mém organismu se časem projevilo víc, ale o tom ještě bude řeč.

Než jsem usnul, sáhl jsem na noční stolek pro kapesní hodinky. Byly tak minimálně třikrát starší než doba trvání naší republiky. Vnitřek zdobila rytina carský orlice, a když jsem s nima cvaknul, objevil se Mikuláš Romanov. Vydechnul jsem ještě víc ztěžka než prve a pak jsem usnul.

Když jsme se všichni probudili po druhý, zase jsme šukali a do třetice to bylo zase krásně lidský. Smáli jsme se a dělali jen to nejlepší. Nejlepší pohledy, nejlepší pocity, vrcholná slast. Bylo to až pitomě hezký a láskyplný a slova nejde přesně popsat, jak krásný okamžiky jsem zažil.

Pak jsme si sedli v kuchyni ke stolu a Anastázie mi nabídla cigaretu Gauloises. Kouřili jsme a pili kafe Zapata. Skrz zatažený rolety svítilo kolem kaktusů na parapetu slunce jen v tenkejš pruzích a mně došlo, že se mi ta záře hnusí. Vždy jsem byl spíš noční tvor, sova, ale takovej odpor k slunci jsem nikdy dřív necejtil. Neklamnej důkaz mojí čerstvý proměny.

„Měly bysme ti něco říct,“ řekla Alice.

„By se hodilo,“ zamručel jsem a vypustil dým z cigarety nosem.

„No co,“ ucedila skrz koutek Anastázie s bradou opřenou o koleno pokrčený nohy, na který si lakovala nehty. „Prostě seš teď jako my. Upír.“

„Díky, že jste se mě předem zeptaly.“

„Hlupačisko,“ usmála se Anastázie a típla cigáro do popelníku, „takhle to nechodí.“

Alice přikývla. „Většinou se tě nikdo neptá, jestli chceš žít jako upír. Prostě se to stane. Možná to zní blbě, ale ono to je tak jednoduchý, až je to vlastně blbý. Smíř se s tím.“

„Smířím,“ ušklíbl jsem se. Měl jsem snad na výběr? „Ale mohly byste mi aspoň nastínit, co to teď pro mě znamená?“ zeptal jsem se s lehkou hlavou, i když jsem pociťoval cosi jako nejistotu. Ale ten pocit byl nějak zvláště tupej, upozaděnej.

„Co víš o upírech?“ zeptala se Alice.

„To, co mě naučili Bram Stoker a Bela Lugosi,“ uchechtl jsem se nevěřicně.

„To stačí,“ usmála se nevinně (takže vlastně docela mrazivě) Anastázie. Nic ironickýho v tom od ní nebylo. „Všechno je vlastně pravda,“ řekla. „Myslím tím všechny ty pověry a říkačky. Milujeme krev, nesnášíme světlo a nechutná nám česnek. Stříbro nám působí silnou bolest a kolík zaražený do srdce na křížovatce nás zabije.“

„A nesmrtelnost?“ zajímalo mě.

„Dávej bacha na ty křížovátky a kolíky v srdci,“ poradila mi Alice.

Pak se mezi náma rozhostilo ticho a já sledoval kouř, kterej se líně plazil po stole a pak vytrácel pryč. Vůbec poprvé došlo na chvíli trapnýho ticha a mně došlo, že bych se měl sebrat a odejít.

V hlavě jsem měl najednou zmatek, a i když jsem se chtěl zeptat na tisíc věcí, nemohl jsem přijít na to, která otázka by měla bejt první. Zvolil jsem taktiku, co o ní zpíval Haubert – všechno má svůj čas a spěchat nemá cenu, klidně

si můžeš další pivo dát. Takže jsem se ustrojil a byl jsem rozhodlej zaplout do nejbližší hospody. A vzhledem k tomu, že holky měly bejvák na náměstí za katedrálou svatýho Ducha a smrákalo se, připadal v úvahu jedine Pražskej groš.

Když jsem stál u dveří, stiskli jsme si ruce a políbili tváře.

„Neměj starosti,“ řekla mi sladce Anastázie. „Zase tě najdeme, až bude vhodná chvíle. Chovej se zatím normálně a dělej, co sám chceš. Zbytečně o tom nekecej, nedělá to dobře. Jo, a nikoho nezabíjej. Nejsme psychopatický vrazi – takhle správnej vampyrismus nefunguje. Kdyby ti nebylo dobře, tak mysli na to, že si tě najdeme. My nebo někdo od nás.“

Alice nic neřekla, ale i ona se tvářila vážně jako Anastázie, když jsme se loučili. A já pochopil, že mi bylo sděleno všechno, co jsem zatím potřeboval. Řekl jsem ahoj a šel do prdele. Respektive za Pájou na pivo.

Cestou dolů po schodech starýho baráku jsem měl pocit, jako kdyby mě pohltilo nějaký starý tajemství. Starej barák a starý město to umocňovaly. Někde hluboko pode mnou mohl ve sklepě klidně ležet kostlivec Maxmiliána Drápa a já si mohl připadat jako ve Stínadlech. Takovou podobnou atmosféru to mělo. Ale smrdělo to víc vážností a krví – nedokážu to popsat, protože to jsou niterný pocity zařízly do mezech kostí a asi málokdo je má, aby jim mohl rozumět.

Pivo. Zaplul jsem k Pražskému groši. Tak se jmenuje dům s hospodou, kam chodím na nejlepší hladinky. Kdysi dávno tu při renovaci našli poklad ze středověku – hrnec plnej stříbrnejch grošů vyraženejch v Kutný Hoře. Teď tady

stojí útulná pivnice a příhodně se jmenuje podle domu, kde se nachází. Někteří lidé pamatují i podniky jinejch názvů, co tu kdysi fungovaly, ale o tom tenhle příběh není.

„A hele, tys ještě nechcíp?“ slyšel jsem od Pavla.

Dál se neptal a na odpověď ani nečekal. Dostal jsem půllitr piva. Prazdroj mi padal krkem do krve jako lék.

„Co je novýho?“ zeptal se Pája po chvíli.

„Znásilnily mě dvě gotičky a asi ze mě udělaly upíra. Ještě jedno.“

Pavel jen nadzvednul obočí, načež prohlásil: „No vidíš, to je správně.“

Ostatní známí a štamgasti se přiblížle pochechtávali. Už sem chodí jen málo lidí, který by dokázali vycejtit, jak mi bylo. Všem to přišlo jen jako další rádoby vtipná hláška. Že na ní byl kus pravdy, nevěděl nikdo. Možná Pavel tušil, ale já už stejně víc nic nerozváděl – držel jsem se rady upírek.

Večer uplynul jako spousta jinejch. Vypil jsem devět piv a nějaký borovičky a odešel domů do Malšovic. No a teď se konečně dostáváme k tomu, proč se tahle část mého vyprávění jmenuje krvavý začátky. Než se ale začneme brodit krví a lidským sajrajtem, udělám zase jednu odbočku do minulosti. Musím se svěřit se zážitkem, co se mi přihodil během takový jedný královéhradecký události, který hodně lidí říká lidově Divadelňák.

Jak název napovídá, jde o festival a oslavu divadla. V reálu se město naplní vším možným konzumním shitem a někde na pozadí (pro mnohý v popředí) toho se odehrává kultura. Každý si přijde na své a každý to vidí jinejma očima. Ty moje asi nejsou ty pravý, protože nejsem fanoušek divadla. Nejspíš ani ten narvanej feťák (věř mi,

tenhle šel poznat snadno), co mě jednoho večera o Divadelňáku napadl. Stalo se to tak, že jsme do sebe vrazili ramenama a mně potom přilítla. Všechno hodně rychlý, jako kdyby mu drogy pomáhaly...

Tehdy docela nepříjemná situace. Agresivní toxikoman s sebou měl navíc dva kolegy a dva velký psy. Co jsem měl dělat jinýho než vycouvat?

Ale zpátky k vyprávění o tom, co se stalo při mojí první upíří noci. Procházel jsem kolem novýho stadionu a krácel si tak akorát nalitej přes nadjezd. Varování: Náhody na sebe v mém životě nikdy nenechaj čekat dlouho. Koho jsem potkal? Zase ty samý feťáky. Nebylo pochyb.

Cejtil jsem sílu a chuť pustit se do rvačky jako nikdy. Asi za to mohl koktejl alkoholu a čerstvejch zážitků. Taky jsem si už nejspíš tehdy podvědomě uvědomoval výhody upířího organismu. A msta je fakt sladká, ne že ne.

Psy tentokrát neměli, ale tři byli zase. Chtěli cigára, potom peníze. Já zůstal v klidu, zvláště chladnej. Cigáro mi nevadí dát, ale vytahovat peněženku jsem teda fakt nechtěl. Nevadí mi dát dvacku somrákovi, když má nějakou originální žebračí hlášku. Tyhle ale žádnou takovou neměli, takže jsem hlavou udělal *ne ne ne*.

Hned proto nastoupila agrese vůči mojí osobě. A v ten moment jsem pocítil největší změnu coby nově zrozená bytost. Přicházel totiž konflikt a já jsem zůstal ledově klidnej – ani výplavu adrenalinu jsem nepocítoval jako obvykle.

Pak to přišlo. První pěst, druhá pěst.

Nic se mnou nedělaly.

Dřív bych se pravděpodobně pohnul o dost víc, možná bych už ležel, ale ne teď. Očividně jsem vůči bolesti

dost otupěl. Dokonce jsem necejtíl ani takovou tu tupost na tváři, kam jsem rány schytl. Celkově jsem vnímal dost jinak.

Asi tehdy jsem měl poprvé pocit, že moje kůže je železo a já jsem mašina na boj. Aniž bych tušil, že tohle umím, chytil jsem toho největšího zmrda dlaněma za uši a sklopil mu hlavu. Vyskočil jsem a rozbil mu obličej kolenem.

Hned jsem poznal, že bylo zle – můj úder ho trefil kurevsky devastující silou.

Na sucho jsem polknul, ale potom jsem po zemi potahal ještě ty zbylý dva. Jejich prvotní snahy mě vyřídít jsem opět ani necejtíl. Když chtěli po chvíli utýct, nebyl žádnéj problém je chytit a potrápit.

Neprojevoval jsem se jako sadista, ale docela jsem jim naložil, to zase jo. Nicméně moje fackování těch dvou bylo hovno v porovnání s tím, když jsem prve naplno vložil sílu mladýho upíra do úderu kolenem a zřídil tak hubu jejich kámoše...

Potom, co jsem vychladnul, jsem si uvědomil, že ruce mám od krve a na zemi pořád leží ten, co ode mě schytl kolenem. Druhý dva toxikomani zmizeli do tmy. Už jsem se o ně nestaral, když na druhéj pokus zdrhali pryč. Říkám, nejsem sadista.

Ten na zemi ale vypadal blbě, i když pořád ještě dejchal. Co s ním... Nevím, jaký mohl mít nemoci, a koneckonců jsem měl v krvi alkohol a vlastně jsem se právě pomstil. Takže srát na něj. Akt milosrdenství jsem vykonal tím, že jsem telefonem oznámil polohu ležícího těla záchrance. Pak jsem odešel svižně do hajzlu pryč.

Asi po tři sta metrech jsem si otřel pusu a nos hřbetem ruky. Ucejtil jsem krev a nevoněla mi. Ale něco se stalo. Zaprvé jsem si uvědomil, že vůně krve dostala novou a širší škálu. Zadruhý mi vystoupily špičáky a já měl neuvěřitelnou chuť žrát maso a pít krev.

Pak se stalo něco strašného.

Míjel jsem jakousi postavu. Vůbec nevím, jestli to byl chlap nebo ženská – starej nebo mladá. Pamatuju si jen boj vlastní vůle. Neuvěřitelně moc jsem totiž toužil toho člověka zardousit a pít z jeho tepny teplou krev. Někde vzadu v hlavě jsem věděl, že to udělat nesmím, že před tím mě varovala Anastázie. A tak jsem se udržel, ale byl to jeden z nejtěžších soubojů, co jsem za poslední dobu svedl.

Pamatuju si, že jsem vrčel a mlátil sebou o zem a o ulici lemující ploty domů. Moje vidění bylo zvířecky primitivní a já víc čuchal, než jakkoliv jinak vnímal. A ten člověk měl strach a utíkal na druhou stranu ulice. Jeho strach mě vzrušoval a já byl jen krůček od vraždy. Jak ale říkám, udržel jsem se.

Poprvé je vždycky poprvé.

Doma jsem si dal ledovou sprchu – dvacet minut určitě. Pak jsem otevřel mrazák a krátce na to sežral aspoň půl kila býčího krku. Divný mi to nepřišlo, a dokonce mě to uklidnilo natolik, že jsem usnul.

Usnul jsem, abych se probudil do dalšího dne. A ten den byl dobrej. Naneštěstí hned ten další po něm stál kurevsky za hovno. Aby taky ne, když si pro mě došli fízli.

Část třetí

Jeden den dobrej, druhej zkurvenej

Cejtil jsem nutkání svěřit se. Dovedly mě k tomu pohledy na přeplněnej popelník a taky jistá mizérie v duši. Žiju sám, co se pro mě tolik změní? Já a moje zodpovědnost, vyřešeno. Jsem upír. Tehdy, když jsem si to takhle poprvé řekl, uchechtl jsem se s takovým tím pohrdavým hrubým posměškem. Tak blbý, tak jednoduchý – facka při vyvedení z omylu. To jsou jen pověry, příběhy, říkal jsem si. A leda píču.

No tak co, že jo? Stalo se, tak se s tím srovnám – naučím se s tím žít. To jsou věty, co jsem si řekl cestou za Kubasem. Zkus si to představit. Jdu se soumrakem kolem pošty. Pod hranatým stínem vysoký budovy fízlárny. Měsíc zářil jako nikdy. To vlastně možná už předchozí noci, ale nějak si pro všechny ty piva a násilí nevzpomínám... Ale jednomu věř – lidskej pohled na měsíc se s tím upířím nemůže rovnat. Sledovat hvězdu noci, jak je krásná, když na zem snáší temnosnubnost... K tomu potřebuješ zvláštní

druh citu. A ne každej ho má. Říkejme tomu třeba nokturno duše. Anebo vnitřní sračky.

Cestou za Kubasem jsem šel svižně. Už to chci někomu ze sebe vyblejt. Pak vidím pád opilce z kola. Stalo se to před kostkou, kde se dřív soustředily strategický podniky důležitý pro blízký život – pekárna, potraviny, hospoda. Jsou tady pořád. Nad dveřma do hospody svítí do ulice červeně neon Morava. To nevymyslíš (ten pád) – ožrala nasedl a po dvou tempech se ve vlažný rozjezdový rychlosti převrátil, zapadnul do stojanu na kola a v úplně nelidský poloze se do něj zakroutil. Moje starý já se otočilo, že mu půjde pomoci vymotat se z toho komického neštěstí. Pak jsem se zastavil a prudce změnil směr. Krev, ty vole, řekl jsem si, hochu, na tu pozor.

Měl jsem strach, co by se mnou její pach udělal. A můj strach se prohluboval s každým dalším krokem. Nebohej ožrala vypadal jako někdo, koho krev pít nechceš, protože očekáváš, že nebude dobrá. Tím jsem se uklidňoval. Jenže to nefungovalo. Hned totiž vyvstanula otázka, cí krev vlastně chci pít? Odpověď přišla až později od života. Ten mi totiž vysvětlil, že cí krev budu pít, nebudu tak docela určovat já sám. Ale s vyprávěním zpátky do doby, kdy jsem si ještě myslel, že moji svobodu nic nesvazuje.

Došel jsem ke Kubasovi do bejváku a na jeho: „Zdar, tak co je novýho?“ jsem podal výklad nedávnejch skutečností, kterej ho na hodinu přivrtal do křesla. V bytě byl s náma ještě Krafson a proto byl v místnosti dým z jointů a cigaret. Kámoši ode mě všechno vyslechnuli a já v tý nejlepší víře nevynechal kurva nic. Důvěra je podle mě cenná a já tehdy utrácel hodně, když jsem proti radě od

upírek všechno vyžvanil. Možná jsem to neměl nikdy udělat, ale k čemu je se plácát v minulosti?

Po mým monologu jsme si nalili skotskou, konkrétně dekádu zrající Ardbeg. Krafson byl první, kdo se odhodlal promluvit. Řekl mi: „Já mám rád dobrodružství, ale tohle, co říkáš, je vostrý – to, jak reálně to zní, to, jak to popisuješ –“

„Protože to realita je, vole,“ skočil jsem mu do řeči. „Jsem zkurvenej upír,“ upřesnil jsem.

Chvíli bylo ticho. Asi se mi povedlo vyvrátit nejasnosti ohledně pravdivosti mého zážitku. Teď jsem mohl čekat cokoli. Paniku, hysterii, agresii... Jak by ses zachoval/a/i, kdyby ti kámoš (kterýho znáš víc jak čtvrt století) vážně oznámil, že chuť po teplý krvi s ním mlátila o zem?

No, já jsem se setkal s pochopením. Kamarádi zůstali ještě načas kamarádama a Kubas s Krafsonem mě nezavrhl. Jednali docela logicky, když mi naservírovali hovězí. Úpravu masa jsme na moji žádost přeskočili. Ale jedl jsem ho jako civilizovaná bytost vidličkou a dobrým nožem. Nikdy jsem nelpěl na kultuře stolování, ale bál jsem se, abych se neproměnil v tupý zvíře, co žere ze země. I když... omluvu bych proto teď asi jako upír junior našel.

Nakonec se nemluvilo jen o osobní tragédii jednoho z nás (Krafsonovi umřela na hardcore serveru WoWka padesát devítka), ale kecalo se o všem možným. Jedli jsme, pili jsme, kouřili jsme, bavili se. Rozloučili jsme se se slibama, že stojíme za sebou. Domů se mi šlo lehce. Smál jsem se nad skutečností, že jsem svoje kámoše právě varoval, ať si přede mnou dávaj bacha na ostrý předměty. Musel jsem teď totiž přemejšlet vůči svému okolí jinak,